

- μιά ρήγισσα ξανθή κ' ἕνας λεβέντης
μ' ἔρωτα θάγαπιούνται.
- ΓΟΝ. Εἶναι καθρέφτης
τοῦ ἔρωτα τὸ σκουτάρι "Ἄς μένη πάντα
ιερό και σεβαστό!
- ΑΝΤ. Σπάστε το χάμου,
κ' ὕστερα μέσα ρίξτε το στὸ βάραθρο,
μὲ τὰ φριχτά του μάγια νὰ βουλιάξῃ!
- ΓΟΝ. Ἀφέντη Ἀνιρέττο, ἡ ὀργή σὲ παραφέρνει!
"Ὁ νοῦς σου ὕπνο δὲ βρίσκει, σὰν τῆ θάλασσα
ποὺ βλέπεις πέρα!
- ΑΝΤ. Ἡ θάλασσα ἐνεκρώθη!
Γιατί, — νὰ ζῶσε, νὰ τὴν κυβερνοῦσε
τὸ δίκιο ἀκόμα, — θὰ σφεντόνιζε ὅλα
τὰ κύματά της κι ὅλα τὰ συντρίμμια
νὰ ρίξῃ αὐτὸ τὸ κάστρο. "Ἄ, πιά δὲν εἶναι
ὁ ὠραῖος βράχος, μ' ἄρματα ντυμένους,
μὲ σιδερά μπουροστήθια, κι ἀγκωνάρια
κόκκινα και γαλάζια ὀρθοστημένα
στον ἥλιο! Οἱ αἰτοὶ ποὺ τῶζωναν μὲ κοῦρσοι,
οἱ γέρακες ποὺ τῶχανε φωλιά τους,
πετάξανε στὰ νέφη! Κ' εἶναι τώρα
κλουβὶ γιὰ τὸ λυράρη και τῆδόνια,
γιὰ κολασμένους ἔρωτες κλινάρι!
Ποιός, ποιός θὰ τὸ λυτρώσῃ ἀπ' τὴ σκλαβιάτου;
- ΓΟΝ. Στὸ παραθύρι ποὺ εἶσαι δὲν ταιριάζουν
τὰ λόγια τὰ αἰμοβόρα. Τὸ θυμάσαι
καλέ μου Ἀνιρέττο; "Ἐνα πρωὶ τοῦ Μάη,
ποὺ βρέθηκε ἀνοιχτό, δυὸ γελιδόνια
μπήκανε ἐρωτοπαίζοντας· και τὸνα
κρατοῦσε γνέμα χρυσό, κι ἀπ' τὸ στόμα
τοῦ ἀνέμιζε στὴν κεφαλὴ τριγύρω
τὸ φωτεινὸ στεφάνι. Ἐκεῖ, στὴν πέτρα
τάπιθωσε και πέταξε. Μιά τρίχα
εἶταν ἀπ' τὸ ρηγάτο τῆς Ἰρλάντας,
ἀπὸ τὴν κόμη τῆς Κυρᾶς Ἰζόλδης.
Κι ὁ Ρήγας Μάρκος, ὁ καλὸς μας ρήγας,
τὴν ἔπιασε, κ' ἔδεσε τὸνομά του
μ' αὐτὴ, και τὴν καρδιά του τὴ θλιμμένη,
και τὴ ζωὴ του.
- ΔΕΝ. Και ἡ χαρὰ ποὺ πῆρε!
Σὰν ἔφτασε ἡ ὠραία νύφη, τέτοια
σκόρπισε λάμψη, ποὺ και τὸ καράβι
και τὸ καστέλλι κι ὁ οὐρανὸς ἀκόμα
φανήκανε ὀλοφώτιστα. Κ' ἐφάνη
στὸ Ρήγα, νέας ἀνοιξης ἀνάβρα
πὼς πλημμυροῦσε τὰ λευκά του γένεια!
- ΑΝΤ. Κι αὐτὸ "ναὶ τὸ αἶσχος! Ἡ καρδιά τοῦ ρήγα
Μάρκου — ἀπονο μωρό, λίκος στὰ δίχτυα·
πετρώνει, λιώνει, ἀλλάζει, παιγνιδίζει
σὰν τὴ σημαία στὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἀνέμου.
"Ἐφτὰ φορὲς εἶδε τὴν προδοσία,
κ' ἐφτὰ φορὲς πίστεψε και ξεπίστεψε.
Μ' ἂν ὑπομένη αὐτὸς τὴν καταφρόνια,
κι ἂν ὁ ὀμορφούλης ἀνιψιὸς κ' ἡ ρήγισσα
ἡ δολερὴ τὸν ἔχουν ὑποπόδιο,
στὸ δόλο ἐμεῖς θὰ σκύψουμε κεφάλι,
τὸν ἀρπαγο τοῦ θρόνου νὰ τιμοῦμε;
- ΓΟΝ. Φίλος και ξάδερφός σου εἶναι ὁ Τριστάνος.
- ΑΝΤ. Γιὰ τοῦτο και τὸ δίκιο μοῦ ληστεύει!
- Τί κι ἂν αὐτὸς καυχίεται γιὸς πὼς εἶναι
τοῦ Μελιάδη και τῆς Ἡλιαβέλλας;
Εἶχε ἡ μητέρα μου ὄνομα Λευκάνθη
και ἀρχόντισσα μὲ τόση εἶταν ἀξία,
ποὺ αὐτὸς ὁ Μάρκος, ὁ ἀδερφός της ὁ ἀγριος,
ἂν ἔχη τώρα σκῆπτρο και κορώνα,
χάρη στὴν ἀδερφή του τᾶχει μόνο.
Μὰ νά, τᾶρχαῖο τὸ σκῆπτρο, τὸ δεμένο
μὲ σίδερο, κατάντησε βεργούλα,
και θὰ τᾶρπάξῃ ὁ νιὸς μὲ τὰ ὠραῖα
τὰ μάγουλα, νὰ τὸ κρατῇ νὰ παῖξῃ
στὴν κέδρινη τὴν ἀρπα τοῦ ἠχοσκοπία
κ' ἔρωτικά τραγούδια!
- ΓΟΝ. "Ὅχι· ὁ Τριστάνος,
ἀληθινά, δὲν εἶναι τέτοιος νέος.
Γέρακας εἶναι μέσου στους ἱππότες!
Και τὸ θυμάσαι· στὴν Ἄλιξη Πέτρα
πῶχτισεν ὁ Μερλίνο, σκαλισμένα
λάμπουνε τρία ὀνόματα, τρεῖς ἥλιοι!
"Ὁ γιὸς τοῦ Ρήγα Βάντου, ὁ Λαγκελόττος,
ἱππότης τῶν ἀρμάτων και τῆς τόλμης·
ὁ Γαλεόττος, τῶν Νησιῶν τῶν Πέρα,
ποὺ δεκαπέντε κυβερνάει ρηγάτα,
κι ὁ Λεωνίδης ὁ Τριστάνος, πῶχει
τόλόχρυσο λιοντάρι γιὰ σημάδι
τῆς μεγάλης καρδιάς του.
- ΑΝΤ. Ὁραῖε μου δούκα!
Τόσο εὐκόλα δὲν τῶξερα πὼς βρίσκει
συχώρεση ὅποιος ἔκαμε ἀτιμία.
Δικὴ σου ἡ Φλωριδέλφα εἶτανε, ἡ κόρη
ποὺ ἔμοιαζε γάλα και ρόδα ἡ μορφὴ της.
Μὰ σοῦ τὴν πῆρε, μὲ τέχνες και μάγια,
ὁ ἀνήμερος πετρίτης!
- ΓΟΝ. Ξανανοίγεις
πληγὴ μέσ' στὴν καρδιά μου ποὺ γιὰ πάντα
κλεισμένη τὴ θαρροῦσα. Μὰ ὁ Τριστάνος
δὲν ἔφταιξε, ὅσο κείνη!
- ΑΝΤ. Ἐκαμα λάθος,
συμπάθησέ με. Σὲ ἤθελα μαζί μου
σύντροφος νᾶρθης, — και σύ, Δενοάλη! —
νὰ βγάλουμε ἀπ' τὴ ρίζα τὸ ζιζάνιο
ποὺ φύτρωσε δῶ μέσα. Θέλετε ἴσως
χάμου νὰ σᾶς κυλήσῃ; νὰ σᾶς πνίξῃ;
νὰ σᾶς σκοτώσῃ; Διωγμένους ἄς φύγῃ!
κ' ἐγὼ θὰ κάμω τρόπο, ποὺ γιὰ πάντα
νὰ λείψῃ αὐτὸς, ἂν κάμῃ τὸν ἀντάρτη!
- ΓΟΝ. Και τί θὰ κάμῃς;
- ΑΝΤ. (ἀφοῦ κοιτάξῃ ὀλόγυρα μὴν ἀκούη κανεὶς :)
Ἐχτρα ὁ Φιεραμόντης
ὁ Γάλλος τοῦ ἔχει! Θέλει νὰ ἐδικήσῃ
τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔγινε στὴν κόρη,
ποὺ ἐσφαχτῆ γελασμένη στὴν ἀγάπη!
Κ' ἔρχεται μὲ φουσατά, κι ἂν ὁ Ρήγας
δεμένο δὲν τοῦ δώκῃ τὸν ὀχτρό του,
θὰ κάψῃ και καράβια και καστέλλια,
κι ἄρματα ἐδῶ φαρμακωμένα τόσα
θὰ φέρῃ...
- ΓΟΝ. Τί μοῦ λές;
- ΔΕΝ. Και ποιὸς σ' ἐσένα
φανέρωσε τὸν ἄνομο σκοπὸ του;